

Ryžto, užsidegimo ir tvirtybės...

Išėjusiems iš vaikystės...

Bandžiau atgaivinti prisiminimus apie tą laiką, kai buvome kartu. Buvote smalsūs, darbštūs, veiklūs ketvirtokai. Norėjote užaugti, pažinti, keliauti...

Ta kelionė tęsiasi. Nesvarbu, kuriame gyvenimo etape būsite. Nepastebimai bėga paskutinės dienos mokykloje. Teks įveikti išbandymus, sugebėti panaudoti įgytas žinias. Nuolatinės permainos, kaita verčia visą laiką mokytis, keistis, prisitaikyti. Nebijokite klysti, ieškokite, bandykite. Pasitikėkite savimi. Suraskite, kas jums svarbiausia, ko iš tikrųjų norite. Būkite atviri sau ir pasauliui.

Noriu palinkėti susitelkimo, nuotykių, naujų patirčių, išgyvenimų, atradimų, spalvų. Gyvenimo stotelėse prisiminti nupjautos žolės kvapą, vaikščiojimą basomis, maudynes ežere, rasotus obuolius iš sodo ir pasakas iš vaikystės...

Lilia SEMIONOVA,
pradinių klasių mokytoja

Abiturientai,

Atrodo, taip neseniai aidėjo pirmasis skambutis, pakvietęs į mokyklą, į pirmąją pamoką. Prabėgo dvylika metų. Ir šį, kaip ir kiekvieną pavasarį, Jūs išgirsite savo paskutinį skambutį. Kuris paskelbs nueito kelio pabaigą ir naujojo pradžią, privers susimąstyti apie tai, kas nuveikta, išmokta, pasiekta, primins daug mokyklinių akimirkų, patyrimų ir atradimų, patirtų čia, gimnazijoje, vienus priversdamas nusišypsoti, kitus – ašara nubraukti...

Visi puikiai suvokiate, kas Jūsų laukia – priešais atbilda sunkiasvoris egzaminų maratonas. Visi suprantate, kad ateityje be mokslo bus sunku. Todėl prieš pradėdant kopti sėkmės laiptais į naują gyvenimo išbandymą nuoširdžiai Jums linkiu tolimesniame gyvenimo kelyje pasiekti kuo daugiau laimėjimų, kuo lengviau išspręsti kilusius sunkumus, siekti užsibrėžtų tikslų ir

juos sėkmingai įgyvendinti.

Linkiu, kad šiandien pasėtos Jūsų viltys ir svajonės sužaliuotų vešliais želmenimis ir subrandintų gražų derlių!

Linkiu tvirtybės ir sėkmės. Sukaupkite jėgas, nepraraskite optimizmo ir garbingai siekite savo svajonių išsipildymo.

Sėkmės laikant egzaminus!

Gintautas KUZMA,
gimnazijos direktorius

Kviečiame

į Paskutinio skambučio šventę,
kuri vyks gegužės 25 d. 12 val.
Dusetų kultūros centre.

Mieli auklėtiniai,

laiko nesustabdysi ir neatsuksi atgal... Nors taip dar norėtusi bent trumpam sustabdyt laiką... Moksleiviškus metus... Sunku patikėti, kad taip greitai prabėgo aštuoneri mūsų bendravimo mokykloje metai. Kartu daug patyrėme, daug išgyvenome. Visko buvo: ir liūdnu, ir džiaugsmingų akimirkų. Bet atminty išlieka tik tai, kas buvo gera, gražu. Esu dėkinga likimui, leidusiam jus pažinti, su jumis augti, klysti, atrasti, prarasti... Labiausiai džiugina, kad nuo penktos klasės buvote aktyvūs, linksmi, kūrybingi, sugebantys nustebinti, jautrūs, saviti. Peržvelgusi klasės dienoraštį nustebau, kiek daug visko spėjome kartu aplankyti, pamatyti, išmokti. Jūsų nebaugino muziejai (oho kiek jų aplankėme!), įvairiausios edukacinės pamokos, opera, baletas... Juk keliaudami tik dar labiau gilinate žinias, įgūdžius, mokėtės vieni iš kitų. O gimnazijos renginiai! Ir čia buvote pagrindiniai dalyviai. Džiuginote visus savo skambiais balsais, stebinote išradingumu, kūrybiškumu.

Smagu buvo su jumis dirbti, bendrauti. Todėl labai norėčiau tikėti, kad ir ateityje išliksite nuoširdūs, paslaugūs, jautrūs, patikimi. Užaugote ir pasirengę išskleisti savarankiško gyvenimo bures. Laukia dar nepažinti toliai, pasirinkimai, išbandymai, iššūkiai. Viskas dar priešaky...

Paskutinis skambutis skelbia naujo gyvenimo pradžią. Todėl ir smagu Jus matyti tokius užaugusius, subrendusius, pasiruošusius naujam etapui. Linkiu Jums puikiai išlaikyti egzaminus, kad rezultatai leistų tapti savo gyvenimo laivo kapitonais, kad Jūs turėtumėte galimybę rinktis laivo įgulą, o ne lauktumėte, kol Jus kas pasirinks. Būkite savo žiniomis tvirti tiek, kad drąsiai galėtumėte nukrypti nuo kurso ar netgi plaukti prieš srovę. Mokykloje įgyti įgūdžiai tegul leidžia taip užtikrintai valdyti ir manevruoti, kad būtų aplenktos visos seklumos, audros ir ledkalniai.

Sėkmės Jums
DABAR ir VISADOS!

Klasės auklėtoja
DAINORA

Gyčio Dapkevičiaus nuotraukoje XIII laidos abiturientai su auklėtoja

Gyvenimas teka mumyse lyg rami upė, ir tai – stebuklas. Tačiau ir prie stebuklų priprantama. Kiekviena diena yra nauja dovana, baltas neprirašytas lapas.

Bruno Ferrero

Metai mokyklos suole – tarsi viena diena

Pauliaus Lukošiuo nuotr.

Paskutinį pavasario lapą baigianti užpildyti gegužė, vis didėjančiu pagreičiu neša savo dienas. Nenumaldomai artėja laikas, kuomet jūs – patys vyriausieji gimnazijos mokiniai, turėsite patikėti, kad štai – priėjome galutinę, jau praminto ir gerai pažįstamo kelio stotelę, viename svarbiausių mūsų gyvenimo etapų. Mintyse praskries mokykloje prabėgę metai. Bus laikas, kai visa tai atrodys lyg akimirksniu prabėgusi viena diena. Ji prasidėjo nedrąsiais žingsniais aidinčiuose koridoriuose, pirmosios mokytojos palaikančiais žodžiais bei globa, ir tęsėsi, nuolat papildydama išmoktų žinių kraičiu iš vis gausesnio mokytojų ir dalykų rato. Prisiminsite anuomet naujai sutiktus draugus ir kokie jie šiandien tapo brangūs.

Bus laikas, kai dar tvirtėčiau suvoksime, kaip buvo svarbu mokykloje turėti žmogų, kuris tikėtų jūsų jėgomis, ugdytų troškimą stengtis ne dėl kitų, o dėl savęs pačių. Neabejoju, kad daugeliui iš jūsų tas žmogus tai – klasės auklėtoja Dainora Biliūnaitė. Ne tik jums, bet ir mums, tėvams, ji buvo visuomet

pasiekiamas, padedanti ieškoti galimų sprendimo būdų ir kelių į jūsų širdis. Ji parodė, koks turi būti Mokytojas, kuris gali mylėti ne tik savo darbą, bet jus – savo mokinius.

Jūs užaugote. Laikui bėgant susiformavo jūsų mąstymas, požiūris, vertybės. Netrukus pradėsite naują savarankiško gyvenimo etapą, kuriame visada bus nuolatinės paieškos. Tegul jose jums bus kuo daugiau pasirinkimų. Turėkite drąsos pasikliauti savo širdimi ir intuicija. Ir toliau mokykitės gyventi. Be pastangų ir noro mokytis – mylėti, bendrauti, suprasti, tinkamai panaudoti laiką, priimti atsakomybę, pastebėti smulkmenas, nenutiks geriausi dalykai. Galvodami apie savo dabartinę gerąsias savybes, kurių kiekvienas turite, mokykitės būti kantrūs, įveikite savo baimes, pasitikėkite savimi, kaip pamokas priimkite nesėkmes bei klūtis, kurios yra tik galimybės patirti ką nors naujo, siekiant savo svajonių ir užsibrėžtų tikslų.

Virma KANDRAŠOVIENĖ

Interviu su istoriku Aurimu Švedu

Nors už lango jau šildo saulutė ir vasara jau beldžiasi į duris, ir mintyse jau sukasi atostogų planai, mes niekada nepamiršime pasidomėti mūsų mokyklą baigusiais ir gimtąsias Dusetas grasinančiais mokiniais. Vienas iš jų, gerai žinomas rašytojas bei Istorijos fakulteto dėstytojas Aurimas Švedas. Jis mielai sutiko atsakyti į mūsų klausimus ir papasakoti, kaip rinkosi tarp roko ir istorijos, kas paskatino rašyti knygas bei duoda patarimų renkantiesiems gyvenimo kelią.

Nuotrauka iš asmeninio albumo

Kaip žinome, mokėtės Dusetų Kazimiero Būgos gimnazijoje. Ar Jums patiko čia mokytis? Gal galėtumėte kažką įdomaus papasakoti iš moksleiviško gyvenimo? Ar norėtumėte bent dienas sugrįžti į mokyklą?

Dusetų Kazimiero Būgos vardo vidurinė mokykla (tuo metu taip vadinosi gimnazija) buvo ir tebėra labai svarbi mano gyvenimo dalis. Čia dirbė mokytojai, kaip ir mano tėvai, padarė didžiulę įtaką renkant savąjį gyvenimo kelią. Tokių dalykų neįmanoma pamiršti. Man patiko mokytis, nes čia tvyrojo puiki atmosfera. Ją, be kita ko, kūrė ir dailės pamokos.

Aš dažnai mintyse sugrįžtu į pavasarį, kuomet su savo bendraklasiais skaičiavau paskutines dienas, likusias prieš baigiamuosius egzaminus ir spėlioju: „O kas toliau? Kokį gyvenimo kelią pasirinkti?“ Tai buvo labai gražios, šviesios dienos.

Kokį universitetą rinkotės, baigęs mokyklą? Kas paskatino šį pasirinkimą? Kodėl rinkotės istoriją, o ne muziką? (Juk užaugote muzikantų šeimoje). Kuo Jus ji žavi? Ar tai buvo pirmas pasirinkimas ar daug kartų pergalvotas variantas?

Baigęs mokyklą blaškiausi. Stojau į Vilniaus universiteto Filologijos fakultetą, prancūzų kalbos specialybę. Neįstojau, nes, tiesą sakant, nenorėjau. Tuo metu man rūpėjo vienas dalykas – muzika. O prancūzų kalba tebuvo dūmų uždanga. Tai, žinoma, buvo blogas sumanymas, nes mes su draugu, su kuriuo bandėme kurti kažką panašaus į grupę, tikriausiai, būtume įėję į lietuviškojo pop ir roko istoriją, kaip visiškai niekdariai.

Praėjus metams po mokyklos baigimo, kuomet tapo aišku, kad antroji „Foje“ Dusetose negims, į studijų Vilniaus universitete perspektyvą jau žvelgiau visiškai kitaip. Norėjau išvažiuoti į Vilnių, siekiau įstoti į Vilniaus universiteto Istorijos fakultetą. Rinkausi istoriją, nes įsimylėjau šį dalyką, berods, penktoje klasėje. Istorija kalba apie žmogaus gyvenimo prasmę ir padeda atsakyti į pačius svarbiausius egzistencinius klausimus. Be to, istorija yra literatūros sesuo. Todėl istorikas, pasakodamas apie praeities nutikusius dalykus, balansuoja ant mokslo ir meno ribos.

Buvote įvertintas kaip geriausias Istorijos fakulteto dėstytojas. Ar daug reikėjo stengtis, kad gautumėte tokį įvertinimą? Kokios emocijos, mintys užplūdo tai sužinojus?

Tiesą sakant, buvau maloniai nustebintas. Specialiai šio apdovanojimo nesivaičiau, tiesiog stengiausi kuo geriau atlikti savo darbą. Man pasisekė, kad dėstau tokius dalykus, kurie man pačiam asmeniškai įdomūs: „Kinas ir istorija“; „Teoriniai atminties studijų pagrindai“; „Istoriografija tarp mokslo ir meno“. Tikriausiai tai ir juto mano studentai, balsavę geriausio dėstytojo rinkimuose.

Papasakokite šiek tiek apie savo mokyimo metodus, juk studentai Jus taip vertina! Ko netoleruojate studentų elgesyje?

Kiekvienas dėstytojas dirba auditorijoje labai individualiai, nes Istorijos fakultete skaitomi autoriniai kursai. Tačiau tam tikras universalus geros paskaitos „receptas“

vis tik egzistuoja. Paskaita turi turėti aiškią struktūrą: medžiagą reikia išdėlioti taip, kad auditorija turėtų galimybę kas keliasdešimt minučių atgauti kvapą (psichologų ir pedagogų atlikti tyrimai rodo, kad neįmanoma išlaikyti maksimalią dėmesio koncentraciją daugiau nei keliolika minučių), dėstytojas privalo naudoti įvairių vaizdinę medžiagą.

Na ir, žinoma, gera paskaita visuomet yra spektaklis.

Žinome, kad Jūs taip pat rašote knygas, kas paskatino pradėti jas kurti? Buvo Jūsų sprendimas ar galbūt ėmėtės to kažkieno paskatintas?

Rašau knygas todėl, kad noriu pažinti ir tuo pat metu – pasidalinti su kitais atradimo džiaugsmu.

Dar mokydamasis mokykloje žinojau, kad labai norėčiau rašyti knygas. Įstojus į Istorijos fakultetą mano svajonė išsipildė, nes praeities tyrinėtojas įvairių tekstų rašymas – kasdienio darbo dalis.

Kas yra Jūsų mūza rašant knygas?

Didžiausią įkvėpimą gaunu iš kasdienio

Linkiu nebijoti svajoti, nes renkantis gyvenimo kelią reikėtų įsiklausyti ne tik į proto, bet ir į širdies balsą. Todėl siūlau rinktis profesiją ne tik mąstant apie būsimo atlyginimo dydį, bet ir bandant atsakyti į klausimą – ar Jūs jausitės laimingi darydami vieną ar kitą darbą. Tikrai neverta susikurti tokio gyvenimo, kuomet penkias savaitės dienas kankinsitės svajodami apie šeštadienį, o nuo sekmadienio pietų imsitės jausti stresą vien pagalvoję apie tai, kad rytoj reikia eiti į darbą. Jau geriau pasirinkti tokį darbą, kuris bus Jums lyg hobis, o užsiimdami šiuo hobiu jausitės, kad darote kažką prasmingo sau ir aplinkiniams.

Kita vertus, užsiminus apie svajones dera pasakyti ir dar vieną dalyką: vien tik statydami mintyse oro pilis nieko nepasieksite – didžiąją dalį kiekvienos profesinės sėkmės sudaro juodas darbas.

Tuo tarpu kalbant apie pasirinkimo galimybes kur studijuoti... Prieš Jūsų akis dabar atsiveria iš tiesų didžiulės galimybės – Jūs galite mokytis Stokholme, Londone,

1992 metų pavasaris

gyvenimo, todėl naujos knygos idėja gali šauti į galvą einant gatve Bostone ar plaukiojant valtele Sartuose.

Ką galėtumėte patarti jauniems skaitytojams, pradedantiems lipti savarakiško gyvenimo laiptais? Galbūt kažką pasiūlytumėte renkant profesiją, studijuojamąją vietą?

Berlyne. Tačiau siūlau pradėti lipti gyvenimo laiptais pirmiausia žengiant ant pirmojo laiptelio – Vilniaus. Šiame mieste yra iš tiesų puikių vietų, kuriose galite gauti labai gerą išsilavinimą. Vilniaus universitetas, kuriame aš dirbu, viena iš tokių vietų. Gal net pati geriausia Lietuvoje.

Simona BIVEINYTĖ, IIIg kl.

Pavasariška diena Varšuvoje

Gegužės pradžioje grupė mūsų gimnazijos mokinių kartu su Antavė Juozo Gruodžio gimnazija vyko į Varšuvą. Varšuva – Lenkijos sostinė ir didžiausias Lenkijos miestas. Vyko su gide, kuri jau važiuojant pro įvairius Lenkijos miestus, suteikė mums daug informacijos. Sužinojome, kad šiame mieste mus pasitiks senoviniai pastatai ir stikliniai dangoraižiai. Romantiški parkai ir automobilių prigrūsti platus prospektai. Didžiuoliai prekybos centrai, mirgančios reklamos ir jaukios senamiesčio kavinukės. Tokia ta mūsų kaimynė Lenkijos sostinė Varšuva, kupina kontrastų, į kurią atvykome 11 valandą ryto.

Pirmoji vieta – Varšuvos senamiestis. Senamiestis buvo stipriai apgriautas Antrojo Pasaulinio karo metais, vėliau atstatytas, tačiau tikrai gražus ir ne veltui įtrauktas į UNESCO paveldo sąrašą. Jis – gana didelis, tad jame išvydome daug įdomių dalykų. Vaikščiiodami po senamiestį, susipažinome su senamiesčio paminklais: Karalių re-

Kopiamė ant bibliotekos stogo apžiūrėti augmenijos

zidencija ir pilies aikštė, Zigmano II – ožo Vazos kolona, Šv. Jono katedra, barbakanu, Varšuvos simboliu – Undinėlės fontanu, turgaus

aikštė su nuostabiais buvusiais pirklių namais. Aplankėme Šv. Kryžiaus bažnyčią, kur palaidota žymaus lenkų kompozitoriaus Fre-

deriko Šopeno širdis. Senamiesčio aikštėse yra daug parkelių su fontanais ir tvenkiniais.

Po pasivaikščiavimo senamies-

ty keliavome į naujai atidarytą Koperniko mokslo centrą. Tai vienas moderniausių ir populiariausių muziejų ne tik Lenkijoje, bet ir visoje Europoje. Jame yra daugiau kaip 450 interaktyvių eksponatų, kurie mums leido patiems atlikti daug eksperimentų ir atrasti mokslinio pažinimo džiaugsmą. Galėjome pastatyti tiltą pagal Leonardo da Vinčio projektą, tapti archeologais. Atradome meną ir muziką, skaitydami uolų raizinius ar grodami lazerine gitara. Tyrinėjome žmogaus kūno dalis, pasitikrinome savo fizinę būklę ir palyginome ją su kitų laukinių gyvūnų savybėmis. Patyrėme įvairias optines iliuzijas ir išbandėme, susipažinome su daug kitų įvairių interaktyvių eksponatų. Paskutinė, įspūdinga aplankyta vieta Varšuvoje ant universiteto pastato želiantis botanikos sodas, vienas didžiausių apželdintų stogų Europoje. Diena praėjo labai greitai, pilni naujų žinių, istorinių faktų, įspūdžių grįžome namo.

Emilija ČYPAITĖ, IIIg kl.

Aldonos Žiliukienės nuotr.

Linkime daug meilės...

Gegužė – kiekvieno iš mūsų laukiamas mėnuo. Juk pasirodo tikrasis pavasaris, temperatūra pakyla, saulė nebesislepia už storų debesų. Atrodo, linksmiau gyventi, atsigauna širdys. Anglų mokytoja, Ig klasės auklėtoja Daiva Kriškionaitienė gegužės mėnesį švenčia ne tik pavasario sugrįžimą ar Motinos dieną, bet ir savo gimtadienį. Šia proga mes ją sveikiname ir sakome: Atraskit laiko akis nuo kasdienių rūpesčių pakelti į dangų,

Dėl to, kad pavasaris, Dėl to, kad yra ne tik rūpesčiai.

Dėl to, kad Jus aplankė gražus Jubiliejus.

Auklėtoja, mes suprantame Jūsų nelengvą kasdienybę ir džiaugiamės galėdami suteikti Jums džiaugsmo. Kartais mes jus supykdomė, neklausome, bet žinokite, kad Jūs visada esate mums labai brangus žmogus, nes Jūs mus mokote gyventi. Jūs mums padedate

suvokti tai, kas bus labai svarbu ateityje...

Nuotrauka Rimanto Garuolio

Kalbiname mokytoją apie darbą ir laisvalaikį, apie pomėgius ir įsimintinus įvykius. Mums smalsu sužinoti, ką ji mano apie mokytojo darbą: tai gyvenimo būdas ar pašaukimas? „Būtų idealu,

jei tai būtų pašaukimas, bet man tai greičiau – gyvenimo būdas, nes darbas – per daug paprastas apibūdinamas mokytojo profesijai,“ – dalinasi mintimis mokytoja. – „Turbūt yra mokytojų iš pašaukimo, tačiau aš įstojau į Vilniaus pedagoginį institutą (dabar LEU), nes labai norėjau studijuoti biologiją. Tuomet stojant į Vilniaus universitetą, būtų reikėję laikyti fizikos stojamąjį egzaminą, o aš jos nemokėjau... O čia fizikos laikyti nereikėjo. Ir tik mokantis, atliekant praktika, vėliau pradėjus dirbti, po truputį prisijaukiau tą profesiją, tai yra – meilę vaikams“. Mokytoja

prasitaria, jog studentų grupėje buvo 24, bet tik 8 per 28-erius metus liko dirbti pedagogais. „Vadinasi – tai nėra toks paprastas darbas“, – pripažįsta mokytoja. Biologiją studijavo, nes labai ja

domėjosi nuo pat vaikystės. Ir dabar ji dar svarbi mokytojai, glūdi kažkur širdies kampelyje. Prasitarė, kad knygyne negali praeiti pro biologijos knygas, stebi gamtą, nagrinėja augalus, gyvūnus.

„Biologiją į anglų kalbą pakeisti privertė aplinkybės, nes prieš 17 metų nebuvo anglų kalbos mokytojų ir gimnazijos direktorius paprašė padėti. Tada, pradėjusi mokyti pradinukus, ėmiau studijuoti anglų kalbą. Susigyvenau ir su ja, smagu mokytis užsienio kalbą“, – džiaugiasi mokytoja.

Galbūt ne visi žino, bet ši mokytoja anksčiau dirbo Dusetų spec. skyriuje ir mums papasakojo apie tuos laikus. „Darbas spec. skyriuje buvo įsimintinas ir ypatingas. Tai buvo mano pirmasis darbas. Mačiau kitokius vaikus, išmokau juos mylėti, nors buvo sunku, bet dabar yra daug lengviau priimti kitokius žmones, juk visi esame skirtingi. Kiekviena patirtis yra naudinga, tik reikia gebėti pasinaudoti ja teisingai“. Kalbėdama apie labiausiai įsimintinus dalykus, dirbant mokykloje, šypsosi. „Svarbiausia, o gal smagiausia (nežinau tinkamo žodžio tam apibūdinti), kai gavau savo auklėtinius, jie dabar yra man viskas – ir rūpestis, ir džiaugsmas, neįsivaizduoju be jų savo kasdienybės mokykloje.“

Laisvalaikio mokytoja mėgsta laiką paskirti knygai, bet tai nėra visa veikla, kuria domisi: „mėgstu skaityti – bent jau po pusvalandį ar prieš miegą, ilgiau retai kada galiu sau leisti, nes turiu dvi sodybas, darbų visada yra! Kartą per savaitę lankau dailės studiją, tos dvi valandos priešant suteikia daug pasitenkinimo. Vasarą žadu keliauti į Graikiją, aplankysiu Lietuvos pajūrį, o šiaip – šeima, sodybų priežiūra, ežeras ir t. t. Jei jau prasitariau apie keliones – daug keliavau studijų metais. Aplankiau beveik visas Sovietų sąjungos šalis – kitur mūsų neišleisdavo. O dabar kasmet stengiuosi aplankyti bent po vieną šalį. Ypatingų troškimų neturiu, vykstu ten, kur pavyksta“.

Mes labai džiaugiamės turėdami tokią nuostabią, linksmą, jaunatvišką, mumis, lyg savo pačios vaikus, besirūpinančią auklėtoją. Nors ir banaliai, linkime jums meilės, nes tada visi geri dalykai, sėkmė ir laimė, žygiuoja kartu. Tikimės, kad šis gimtadienis išsiskirs iš kitų – bus vienas smagiausių ir gražiausių Jūsų gyvenime.

Greta STANKEVIČIŪTĖ, Ig kl.
Vismantė SINKEVIČIŪTĖ, Ig kl.

Miela Auklėtoja,

Nelengvas Mokytojo darbas, bet labai garbingas.

Jūs ne vienerius metus esate ne tik anglų kalbos mokytoja, bet ir mūsų vaikų auklėtoja, mūsų vaikams tarsi mama.

Atrodo, neseniai buvo pirmasis mūsų vaikams rugsėjis. Vėjas plėšė ir blaškė žemėn geltonus klevų lapus, spindėjo sidabriniai voratinkliai ražienose, o ant gelsvo mokyklinio suolo gulėjo popieriaus lapas, tarytum baltas didžiulis laukas, kuriame neįminta dar nė viena pėda.

Bėgo metai, nerūpestingas vasaras keitė auksiniai rudenys, baltas žiemos - žali pavasariai... Nepastebimai mūsų vaikai augo, brendo. Jūs subūrėte klasę bendrai veiklai: idomos šventės, renginiai, pokalbiai, projektai, konkursai, kelionės po Lietuvą ir užsienį. Jūs nuolat plečiate jų horizontus, o gyvenimo paletę suteikiate vis

naujų spalvų..

Vienus pabardama, kitus pagirdma, paglostydama. Visada besišypsanti, spinduliuojanti gerumu, nuoširdumu, kantrybe, išradingumu, rūpestingumu...

Tad, miela Auklėtoja, dėkui Jums už žinias, už tai, kad kasdien mūsų vaikams rodo kelią į gyvenimą, į draugystę. Dalinate jiems savo laiką, poilsį, sveikatą...

Jūs reikalinga kaip gaivinantis lietus, kaip šaltinio vanduo, kaip duonos rieki iš mamos rankų, kaip švyturys, kuris šviečia ir rodo kelią mūsų vaikams.

Gražaus jubiliejaus proga linkime, kad sėkmė lydėtų kiekvieną Jūsų žodį, žingsnį, darbą. Būkite ta, kuri moko ne tik taisyklių, bet ir perduoda savo dvasios šilumą, ugnį, požiūrį, sugeba kasdien atrasti jau atrastuose dalykuose kažką netikėtą ir neatskleista.

Ramutė STANKEVIČIENĖ
tėvelių vardu

„jie dabar yra man viskas – ir rūpestis, ir džiaugsmas...“

Kurk ateitį pats

Gegužės 12 dieną grupė vyresniųjų klasių mokinių lankėmės Vilniuje „Siemens arenoje“, kur vyko motyvacinis jaunimo forumas „Tavo ateities vizija“. Garsūs pranešėjai, populiariai Lietuvos atlikėjai – visi jie vienoje scenoje nuo ryto iki valandos vakaro dalinosi savo unikalia patirtimi. Renginį vedė ir gerą nuotaiką užkūrė jaunimo numylėtiniai – radijo, televizijos laidų ir renginių vedėjai radistai Jonas Nainys ir Rolandas Mackevičius ir kūrybinio mąstymo lektorė, SMK direktorė Gabija Skučaitė, kuri įkvėpė jaunus žmones kūrybiškumui ir platesniam, nesuvaržytam mąstymui, paskatino mąstyti kitaip, matyti dalykus, kurie nematomi, kurti tai, kas dar nekurta. Tai devynių valandų trukmės renginys, kuris įkvėpė, motyvavo kiekvieną žmogų eiti savo pašaukimo keliu, būti patiems savo ateities kūrėjais. Žymiausi šalies visuomenės veikėjai, verslo bei pramogų pasaulio veikėjai pasidalino įkvėpiančiomis istorijomis, motyvaciniais pranešimais, patarimais ir praktinėmis užduotimis.

Pirma renginio dalis kvietė atrasti savo pašaukimą. Kurti istoriją ateičiai, kurioje svarbiausias herojus yra jaunas žmogus, pradėjo operos solistas nacionalinių ir tarptautinių muzikos konkursų bei festivalių laureatas Merūnas Vitulskis su tema „Būk savimi“. Lektorius, laidų vedėjas, gyvenimo pokyčių įkvėpėjas, treneris, sveikos gyvensenos judėjimo MyHero! idėjinis vadas

Forumo belaukiant

Ignas Bakėjus drąsino visus tiesiog pradėti daryti tai, apie ką svajojame, davė patarimų, kaip nugalėti scenos baimę. Profesionalus lektorius Mindaugas Vidugiris skatino svajoti ir nebijoti, taip pat jis scenoje surengė smagų žaidimą.

Antra renginio dalis kvietė pasiruošti save sėkmei, surasti savo mėgstamą veiklą.

Ją pradėjo profesionalus pranešėjas, mokymų treneris, renginių vedėjas Saulius Bagdonas. Jis kalbėjo, kad gyvenime reikia surasti mylimą veiklą, kurią darai geriausiai. Ilja Laurs, rizikos kapitalo fondo „Nextury Ventures“ pirmininkas ragino išnaudoti visas galimybes. Dainininkė, verslininkė, prekinio ženklų „NuNu“ kūrėja Simona Nainė kvietė

daryti daugiau nei manai, kad gali. Kaip užsidirbti iš to kas patinka, patarė verslininkas, blogeris, didžėjus, lektorius Justas Pikelis.

Trečioji renginio dalis pavadinta „Pakilk ir skrisk!“. Visiems gerai žinomas lenktynininkas Benediktas Vanagas ragino siekti neįmanomo. Žurnalistas, rašytojas, laidų vedėjas Andrius Tapinas įsipareigoję ir veikti. Aktorė Eglė Jackaitė sakė, kad labai svarbu klausyti savo širdies, deklamavo daug eilių. Dvasinis lyderis, kunigas, rašytojas Algirdas Toliatas skatino susirasti gyvenimo prasmę. Kunigo pranešimas buvo labai atviras, nuoširdus. Daug aplodismentų sulaukė jo pasakymas *kas yra vaikystė*: „Vaikystė – tai kai parbėgi į lovą naktį iš tualetu ir džiaugiesi, kad tavęs niekas nesuvalgė“.

Be motyvacinių pranešimų ir įkvėpiančių istorijų dar mūsų laukė pirmąkart organizuojami jaunųjų kūrėjų apdovanojimai „Kūrėjų karta“. Iškilmingos ceremonijos metu apdovanota 10 jaunųjų kūrėjų, kurie gavo statulėles ir finansines stipendijas. Pimajį tokio mąsto motyvacinį renginį vainikavo muzikiniai pasirodymai tokių žvaigždžių, kaip „X faktorius“ dalyviai Monika Pundziūtė ir Petras Daunys, dainininkai Sasha Song, Rostita Čivilytė ir kiti.

Šiame renginyje tikrai netrūko nuotaikos, šokio, garso, muzikos, įkvėpiančių žmonių. Tad geriausias būdas nuspėti savo ateitį – patiems ją kurti!

Emilija ČYPAITĖ, IIIg kl.

Džiaugiamės Dominyko sėkme

Vasario 9 dieną Energetikos ir technikos muziejuje vyko paroda-konkursas „Kita forma. Studentas“. Joje dalyvavo ir pirmąją vietą laimėjo buvęs mūsų gimnazijos mokinys Dominykas Juodka, kuris pagamino vyriškus batus. Džiaugiamės jo sėkme ir kalbiname jį, norėdami daugiau sužinoti.

Trumpai papasakok, kaip klostosi tavo gyvenimas baigus gimnaziją, kur studijuoji, kaip leidi laisvalaikį, ar dažnai sugrįžti į namus, o gal daugiau laiko praleidi Kaune?

Studijuojau KTU pramoninio dizaino inžineriją. Pirmas pusmetis buvo lengvas, daug laisvo laiko, nesunkios paskaitos, namų darbų, palyginus su 12 klase, labai mažai. Tačiau antrame pusmetyje truputį sunkiau. Laisvalaikiu lankau tinklinio treniruotes, dalyvauju įvairiose sporto varžybose („barakiados“ turnyre, kuriame rungsi 12 KTU bendrabučių, iškovoju antrą vietą tinklinio varžybose ir trečią vietą kvadrato rungtyje, mano bendrabutis bendroje įskaitose liko trečias). Su komanda dalyvaujam Kauno miesto studentų lygoje, kurioje varžomės tarp 129 komandų penkiose rungtyse (archery tag, lazer tag, kartingai, poolas, boulingas) ir kol kas esame 29 vietoje. Taip pat laisvalaikiu lankausi įvairiuose seminaruose, parodose, dalyvauju eko dizaino konkursuose, savanoriauju „Dizaino savaitėje 2017“. Savaitgaliais grįžtu į namus, nes norisi pailsėti kaime, taip pat dažną savaitgalį su komanda dalyvauju tinklinio varžybose įvairiuose Lietuvos miestuose.

Kaip sugalvojai pasirinkti tokias studijas, jau anksčiau buvai nusprendęs, ką studijuosi, ar prispaustas laiko rinkaisi tai, kas tau artimiau? Ar džiaugiesi savo pasirinkimu?

Į kokį universitetą ir specialybę stoti sugalvojau tik likus dviems dienoms iki paraiškų pateikimo pabaigos. Pasirinkau šią specialybę, nes ji susijusi su tiksliais mokslais ir kūryba. Be to, ši studijų programa yra nauja ir stojimo balas į valstybės finansuojamą vietą buvo neaukštas. Kol kas esu patenkintas savo pasirinkimu.

Kokių dalykų tenka mokytis?

Moduliai iš meninės puses: dizaino pagrindai, bionika, eskizavimas. O kiti dalykai bendri: fizika, matematika, chemija, trimatnio projektavimo pagrindai ir kiti.

Konkurse „Kita forma. Studentas“ laimėjai pirmąją vietą, kaip sugalvojai sudalyvauti tokioje parodoje, iš kur sėmėsi minčių ir idėjų?

Studijų pradžioje sužinojau apie KTU rengiamą antrinio dizaino konkursą „4ratu“, kuris vis dar tęsiasi, ir kuriame aš dalyvauju su savo pasiūtais batais. Viename iš šio konkurso seminarų, lankėsi VšĮ „RV Agentūra“, kurie pristatė savo rengiamą konkursą „Kita forma. Studentas“, taigi spėjau sudalyvauti ir jame. Mano galvoje visada kirba mintys, ką galėčiau sukurti, pagaminti pats ir viena iš idėjų buvo pasiūti batus. Tačiau visai nežinojau, nuo ko pradėti ir iš kur gauti medžiagas. Todėl antrinio dizaino konkursas buvo puiki proga įgyvendinti savi idėją ir pasiūti vyriškus batus iš nebenaudojamų medžiagų.

Plačiau papasakok apie patį procesą. Kiek laiko užtruko pasiūti batus, kokias

medžiagas naudojote, ar nebuvo kilusi mintis viską mesti ir tiesiog atsakyti dalyvauti?

Iš pradžių, internete žiūrėdamas vaizdo įrašus, pabandžiau pasiūti vieną batą, kad suprastčiau, kaip viskas vyksta ir ką turėčiau daryti kitaip. Galutinį variantą pasiūvau namuose su sena rankine siuvimo mašina maždaug per pusantros savaitės. Visas procesas buvo įdomus, todėl mintis viską baigti ir mesti nekilo. Bato padui buvo naudojamos senos padangos, į pado vidų buvo dedami susmulkinti vyno kamščiai. Visas padas apjuostas dviračio padangos kamera. Patys batai pasiūti iš baldinės odos atraižų, kurias davė „Gintaro baldai“. Pamušalui panaudojau poroloną iš seno fotelio. Sunkiausiai sekėsi ieškoti kurpalių. Tačiau per paskaitas lankėmės įmonėje „Ortho baltic“, kurie siuva avalynę. Taigi paprašius pagalbos, jie mielai sutiko duoti kurpalius ir papasakoti apie avalynės siuvimo procesus.

Ar gavai kokį nors prizą?

Pagrindinis prizas 250€ čekis bei kvietimas dalyvauti parodoje „Kita forma perdirbinys“ Vilniuje, kurioje bus eksponuojami profesionalių eko dizainerių darbai. Taip pat gavau padėką ir vienkartinę stipendiją iš savo fakulteto dekanı.

Ar galvoji savo ateitį sieti su avalynės gaminimu, o galbūt tave labiau sudomino antrinių medžiagų panaudojimas, ir tai taps nauja tavo gyvenimo dalimi?

Studijų metu nelabai yra noro ir laiko kažką dirbti, todėl artimiausi planai yra per vasarą sukurti kažką naujo iš antrinių žaliavų ir pasiruošti „Kita forma perdirbinys“ parodai, kuri vyks gruodžio mėnesį. O jeigu pasiseks, nepritrūks noro ir užsidedimo, galbūt išeis iš to šiek tiek užsidirbti.

Kokie tavo ateities planai, pabaigus studijas?

Kokie mano planai pabaigus studijas, aš tikrai nežinau ir apie tai negalvoju. Pirmiausia reikia jas baigti, o tada jau mąstysiu, ką toliau veiksiu ir kuo užsiimsiu gyvenime.

Neda KUZMAITĖ, IIIg kl.

Lankėmės bibliotekoje

Spaudos atgavimo dienos proga gimnazijos bibliotekininkė Rima Survilaitė mums pasiūlė nuvykti į Zarasų viešosios bibliotekos naująjį priestatą. Žinoma, mes mielai sutikome.

Ten apsilankę pamatėme netikėtų dalykų. Mus pasitiko bibliotekininkė Zina Černovienė ir supažindino su dailininko V. Benašo darbų paroda. Visokiausi vėriniai, papuošalai pagaminti iš dviračių grandinių ir kitų dalių.

Netrukus apsilankėme trečiajame aukšte, kur įrengtas Kavos klubo kambarėlis.

Apžiūrėjome ir literatūros skyrių.

Visus nustebino ir galingas teleskopas, per kurį buvo galima apžiūrėti Zarasų apylinkių miškus. Užlipome net ant bibliotekos stogo. Kokie gražūs Zarasai iš tokio aukščio.

Įdomiausia visiems buvo kompiuterių skyriuje. Įsitaisę ant sėdmaišių 3 D formatu žiūrėjome nuotykių filmą „Rio 2“. Atrodė, kad čia skraido paukščiai, spogsta fejerverkai, trykšta vandens pūslai, draikosi paukščių plunksnos. Visiems išvyka labai patiko.

Tikimės, kad kada nors ir Dusetose bus tokia svajonių biblioteka.

Dita VALIULYTĖ 6 kl.

Aida NOVATOROVAITĖ, 6 kl.

Mokyklą prisiminsiu kaip...

Kai įvairūs žmonės man užsimena apie savąją mokyklą bei dalijasi vaikystės prisiminimais, aš prieš akis išvystu Dusetų Kazimiero Būgos gimnazijos suolo vaizdinių. Kartu su juo – tvankaus paauglių juoko pripildytus visų trijų aukštų koridorius, rmtus pavargusių mokyklos mokytojų veidus, tačiau ir skaisčius jų šypsenas stengiantis mums padėti nepaklįsti gyvenimo keliuose, skaniai kvepiančius valgyklos patiekalus ir begalę nuostabių akimirų, gerų ir, aišku, kiek nuviliančių pažymių, karčių nusivylimų, trapių, kaip mokyklinė kreida, svajonių... Sunku suprasti, kad metas atsivieikinti. Dažniausiai mes linkę praeitį suvokti su žmogui būdingu švelniu nostalgiku liūdesiu: nebeteks išgyventi to, kas jau išgyventa. Tačiau kiekvienas giliai širdyje turėsime dalelę optimizmo, tikėjimo bei vilties, kad gyvenimas ties prisimini-

mais nesibaigia, o tik virsta brandžiu ir gyvenimiškos patirties kupinu nuotykiu.

Taigi, abiturientai, kaip jūs prisiminsite savo mokyklą?

- antrus namus, į kuriuos visuomet malonu sugrįžti bei širdžiai mielą vietą, kur prabėgo gražiausias vaikystės ir paauglystės dienos! (Karolina C.)
- vietą, kurioje daug skirtingų vaikų, kažkur skubančių, kažko siekiančių ar tiesiog smagiai leidžiančių laiką. Mokyklą prisiminsiu kaip tokią vietą, kurioje tu gali būti bet kuo, bet geriausiai atsiskleidi tik tada, kai būni savimi. (Samanta V.)
- pradžių pradžią mano asmenybės formavimuisi. Tai gyvenimo mokytoja, kuri pastatė tvirtus pamatus ateičiai. 12 metų kupini džiaugsmo, meilės, tačiau taip pat patyrėme liūdesio ir baimės, dėl kurių tapome tik dar stipresni. (Ieva L.)

- vietą, kurioje supratau tai, ko noriu iš gyvenimo. Jausmai, kurie buvo išgyventi mokykloje visada liks atmintyje. Buvo labai gera pažinti naujus, šiltus žmones, kurie man padėjo bręsti. Sukaupė žinių šaltinį visada nešiosiu savo atmintyje, kaip ir nuotykius patirtus gimnazijoje. Taip pat, neslėpsiu, širdy išliks ir baimė, stresas, kurį patyriau kai kurių mokytojų dėka. (Eva M.)
- vietą, suteikusių mano žinioms pradžią, užvedusių ant gyvenimo kelio ir padėjusių tobulėti visapusiškai. (Airidas V.)
- vietą, kurioje kiekvienas sukuriame savo istoriją, o išeidami paliekame prisiminimus. Mano mokykla – tai savęs pažinimo etapas, pripildytas jaudinančių emocijų, pradinės medžiagos tolimesniam gyvenimui ir pasaulio pažinimui. (Ignas L.)
- vietą, kurioje gali susirasti tikrų draugų. (Marija K.)
- antrus namus, nes čia manęs visko išmokė, susiradau naujų draugų, čia vyko mano gyvenimas pastaruosius 12 metų! (Mantas Š.)
- vieną gražiausių savo gyvenimo tarpsnių. Juk tai vieta, kur ne tik mokomės, ruošiamės brandos egzaminams, bet ir vieta, kurioje praleidome savo vaikystę, paauglystę, sutikome gerus mokytojus, draugus, kuriuos visuomet prisiminsime ir norėsime čia grįžti vėl ir vėl... (Ineta M.)
- vietą, kur ne tik mokaisi skaityti, rašyti, skaičiuoti, bet ir pasitikėti, suprasti kitus žmones, kurie tave supa kiekvieną dieną. (Mindaugas S.)
- antruosius namus, o mokytojus tarsi antruosius tėvus. (Kornelijus R.)
- gyvenimo pradžią. (Lukas A.)
- vietą, kurioje praėjo geriausi, pilni įspūdžių vaikystės metai, per kuriuos sutikau

- daug nuostabių žmonių. (Lukas M.)
- vietą, kurioje augau, formavausi, praleidau daug jaunystės valandų.
- vietą, kur buvo viskas: ir ašarų, ir juoko, bet širdyje ji išliks kaip antri namai, kuriuose praleidau daug nuostabaus laiko, subrendau ir, manau, pasiruošiau tolimesniam gyvenimui. (Miglė B.)
- vietą, kurioje užaugau. Iš esmės ji mus paruošė ateičiai, tolimesniam gyvenimo etapui. Per tuos 12 metų įvyko begalė atsitikimų, kurie vienaip ar kitaip prisidėjo prie to kas esame šiandien. (Donatas G.)
- vietą, kur praleidau geriausius gyvenimo metus ir sutikau geriausius žmones savo gyvenime. (Elidijus P.)
- neužmirštamą vietą, kurioje praleidau 12 įvairiaspalvių gyvenimo metų. (Augustinas B.)
- jaukią vietą, į kurią visada norėsiu sugrįžti, bet jau nebe dėl mokslų, o dėl nuoširdžių žmonių, plačių šypsenų ir nuostabių prisiminimų. (Kamilė M.)
- antrus namus. (Marius K.)
- vietą, kur supratau, jog turim kovoti už save kasdieną. Būtent čia išmokau daug svarbių pamokų, patyriau daug šilto ir šalto. Pamokų ne klasėse, o tarp žmonių- jos leido suprasti, ko noriu ir kas esu. (Rytis K.)
- Mokytojai, tėvai visuomet man sakydavo: mokykla – antrieji namai. Tačiau joje niekuomet nesijaučiau taip lyg namuose. Gimnazija visuomet išliks man kaip gyvenimo mokykla, kuri išmokė ne tik rašyti ar skaičiuoti, tačiau taip pat teisingai pasirinkti asmeninį kelią, išvystė nuomonę į daugelį dalykų, subrandino mane kaip asmenybę tolesniam keliui. (Kotryna Š.)

Kornelija PUPEIKYTĖ, IVg kl.

